

LẠM DỤNG DƯỢC THẢO

Dưới đây là câu chuyện xảy ra với tôi. Do vậy với dụng ý giúp đỡ thông tin cho những ai đang dùng y dược song song với dược thảo để tự chữa bệnh cho mình nên đọc qua. Là một con người ai sinh ra cũng phải chịu cảnh sanh, già, bệnh và kết thúc bằng cái chết.

Tự bản thân tôi cũng học được điều đó. Nhưng, trong tôi vẫn muốn mình được trẻ mãi không già, không bệnh và không chết.

Sống trên đất Mỹ một thời gian khá dài là một xứ sở được bảo đảm về y tế rất hoàn hảo. Chúng tôi có đóng bảo hiểm sức khỏe hàng tháng nên mỗi khi bệnh đi bác sĩ và mua thuốc đều được hãng bảo hiểm trả hết những chi phí đó gần như là 95%. Chúng tôi hơi bệnh là đi bác sĩ, rồi toa thuốc bác sĩ viết cho đều đem ra tiệm mua không chữa cái nào.

Nhưng rồi vì muốn mình được trẻ mãi, không già, không bệnh và không chết. Chẳng hạn, tôi bị các bệnh như cao máu, mỡ máu, tiểu đường v.v... Tôi đã tìm đọc trên mạng những dược thảo và mua về tự mình nấu uống song song với thuốc tây.

Chẳng những vậy, tôi giống như một người đi tìm thuốc trường sanh bất tử về cho mình. Sau khi đọc trên mạng biết được cây nha đam (aloe vera) uống sẽ hết bệnh tiểu đường, tôi đi tìm cây giống đem về trồng và gây giống được trên 20 cây.

Rồi đọc trên mạng thấy nói uống lá **cây Giảo Cổ Lam (jiaogulan)** là một loại dược thảo uống sẽ được sức khỏe tốt như là một loại dược thảo quý mà có bộ lạc bên Trung Hoa người ta uống thay trà mỗi ngày được sống rất thọ. Thế là tôi tìm giống và mua về trồng rồi cũng cấy ra thành nhiều cây bây giờ trong vườn nhà tôi rất nhiều loại cây này bò lan trên nhiều khoảnh đất và tôi cũng lấy lá nấu để uống mỗi ngày thay trà.

Rồi cũng trên mạng nói lá dứa nấu nước uống thay trà mỗi ngày sẽ hạ áp huyết máu, tôi cũng mua cây và đem về trồng bây giờ cũng lên đến gần 20 chậu lá dứa.

Sau cùng, cũng trên mạng tôi đọc bài nói về uống năm loại rau quả gồm: táo xanh, dưa chuột, ổi qua, ớt xanh, và cần bò vào máy ép trái cây lấy nước uống sẽ hạ tiểu đường.

Mỗi thứ dược thảo kể trên đã được tôi nấu và uống thử mỗi thứ khoảng 2 năm. Thấy thứ nào cũng tốt và ngon miệng và có ảnh hưởng giảm tiểu đường. Cuối cùng tôi chọn cách 5 loại rau quả và tôi uống được thứ dược thảo này được gần một năm thì thấy da dẻ hồng hào và thân thể khỏe mạnh. Rồi bỗng nhiên một hôm tôi thêm một ly trà Giảo Cổ Lam nấu với lá dứa, thế là tôi nấu một nồi nhỏ cho hai vợ chồng uống thêm.

Đó là, một ngày Chủ Nhật cuối tuần đẹp vào trung tuần tháng 9. Trời Baton Rouge bắt đầu bước sang thu khí hậu mát lạnh không còn cái nóng thiêu gay gắt của những tháng hè. Chúng tôi có cái hẹn đi thăm người con trai và 3 đứa cháu nội, vừa để thăm cháu và con, cũng là để khám bệnh chích ngừa căn bệnh cúm (Flu) luôn.

Tôi thức dậy lúc 6:30 sáng, vừa bước xuống đất thì một cái gì đó từ trong lồng ngực học lên miệng, giống như trong lồng ngực có đờm và nó làm tôi ho, tôi chạy vội vào phòng tắm nhỏ xuống bồn cầu thì thấy toàn là máu, rất nhiều máu làm đổ ối cả bồn cầu. Tôi hoảng sợ, gọi

lớn ông xã chạy vào, khi nhìn thấy ông cũng hoảng hốt vì không biết chuyện gì đã và đang xảy ra cho tôi. Ông xã vội gọi người con trai và nói về tình trạng của tôi thì người con nói hãy đến ngay phòng mạch của con.

Khi tôi đến phòng mạch của con sau gần một tiếng lái xe, trên đường đi tôi không bị ho ra máu. Nhưng đúng lúc khám bệnh thì lại ho và máu lại trào ra rất nhiều. Tôi quá sợ hãi, con tôi nói:

- "Không sao đâu mẹ, con nghĩ là một mạch máu nào đó trong mũi bị bẻ, nó giống như là mẹ bị chảy máu cam thôi".

Và con tôi bắt đầu hỏi bệnh của tôi

- "Mẹ có uống thuốc cao máu thường xuyên không?"

Tôi đáp:

- "Có, mỗi ngày mẹ đều uống thuốc cao máu rất đúng giờ".

Con tôi hỏi tiếp:

- "Tối qua mẹ có ăn gì mặn không?"

Tôi đáp:

- "Buổi tối thường mẹ không ăn cơm với thức ăn bình thường, mẹ chỉ ăn một chén nhỏ Oatmeal".

- "Mẹ có uống loại herbs nào không?"

Tôi đáp:

- "Có"

- "Vậy tên loại herb là gì?"

Tôi đáp:

"Thường ngày mẹ uống nước ép của 5 loại rau quả, hôm qua vì thèm một ly nước Giảo Cổ Lam nấu với lá dứa nên mẹ nấu thêm một nồi nhỏ và đã uống 2 ly, buổi sáng một ly và buổi tối trước khi đi ngủ một ly".

Con tôi nói:

- "Y tá đã đo áp xuất của mẹ thì thấy là 185 như vậy quá cao, và mẹ không có dấu hiệu bị sốt. Như vậy là mẹ bị bẻ mạch máu ở đâu đó trong mũi hoặc trong phổi".

Và con tôi nói tiếp:

- "Mẹ hãy dừng ngay các loại dược thảo vì mẹ đã có chữa các căn bệnh của mẹ bằng Tây y rồi, nếu mẹ uống thêm các dược thảo nó có những phản ứng mà mình không ngờ được. Các bác sĩ người ta cũng nghiên cứu thuốc chữa bệnh từ các loại dược thảo và bào chế thành các loại thuốc chữa bệnh với cân lượng rõ ràng. Mẹ uống dược thảo thêm tức là mẹ tăng thêm liều độ với lại mẹ đâu biết phản ứng của nó sanh ra bệnh gì nữa. Mẹ phải ngừng ngay không uống dược thảo nha mẹ."

Sau đó con tôi đưa giấy giới thiệu đến bác sĩ về phổi và bác sĩ tai mũi họng và dặn:

- "Vì hôm nay là Chủ Nhật nên các bác sĩ về phổi và về tai mũi họng không làm việc, sáng sớm ngày mai bố kiểm bác sĩ về phổi và tai mũi họng và đưa mẹ đi. Nhưng khi về nhà nếu thấy máu vẫn còn tiếp tục chảy nhiều thì bố phải đưa mẹ đi bệnh viện vào phòng cấp cứu ngay nha".

Sau đó chúng tôi đi về nhà và tôi liên tục ho ra máu nhiều lần nữa. Đến 9:30 tối lại ho ra máu rất nhiều nên chồng tôi quyết định chở tôi đến phòng cấp cứu của bệnh viện trong thành phố.

Tại phòng cấp cứu của bệnh viện sau 3 tiếng chờ đợi, người y tá đưa tôi đến phòng chụp quang tuyến để làm Cat Scan. Sau đó tôi được đưa vào phòng khám để gặp bác sĩ. Tại đây chúng tôi gặp một chuyện hiểu lầm tai hại. Các bác sĩ và y tá tại phòng cấp cứu chứng kiến cảnh tôi ho ra máu thì họ nghĩ là tôi bị Ebola hoặc một bệnh có vi khuẩn lạ tai hại nào đó.

Vị bác sĩ trực hỏi tôi:

- "Bà có đi du lịch nơi nào ngoài nước Mỹ gần đây không?"

Tôi trả lời:

- "Dạ không, gần 5 năm rồi tôi không đi đâu ra ngoài nước Mỹ".

Ông bác sĩ hỏi tiếp:

- "Thế bà có tiếp xúc với người nào bị bệnh không?"

Tôi ngỡ ngàng một chút rồi trả lời:

- "Tôi chỉ luẩn quẩn trong nhà và chồng tôi là người duy nhất tôi tiếp xúc. Ah! mà có lúc tôi ra làm vườn thì bị muỗi chích, tôi chắc có lẽ bệnh từ con muỗi chằng?"

Ông bác sĩ phì cười: "Con muỗi truyền bệnh này cho bà sao!!!

Rồi ông ta đi ra, một lúc thì người y tá vào lấy máu từ trong người nói đem đi thí nghiệm. Một lúc thì tôi thấy họ đóng cửa phòng tôi lại.

Sau đó, ông bác sĩ trực kéo thêm vị bác sĩ trưởng của ca cấp cứu vào tuyên bố là tôi bị bệnh xung phổi và sẽ chích cho tôi thuốc trụ sinh xong thì cho tôi về nhà đợi sáng hôm sau đi đến phòng mạch của bác sĩ phổi.

Tôi ngạc nhiên và hơi lo ngại là máu vẫn đang tiếp tục chảy vậy sao về nhà được, tôi hỏi ông ta:

- "Tôi về nhà thì máu có ngừng chảy không?"

Ông ta đáp:

- "Dĩ nhiên là sẽ ngừng chảy, nhưng phải từ từ vì thuốc trụ sinh nó ngấm từ từ diệt những con vi khuẩn hết thì máu ngừng chảy"

Ông xã tôi nói:

- "Bác sĩ hãy để vợ tôi ở lại bệnh viện, rồi đến sáng tôi sẽ kiểm bác sĩ phổi khám cho vợ tôi. Chứ bây giờ máu vẫn tiếp tục ho ra thì về nhà chúng tôi cũng không biết làm gì, chẳng thà ở lại bệnh viện chờ sáng là hơn."

Ông bác sĩ nói chờ ông ra hỏi bác sĩ của bệnh viện xem có cho tôi ở lại không.

Sau một lúc họp khẩn với các bác sĩ của bệnh viện thì họ đồng ý cho tôi ở lại. Nhưng, họ cách ly tôi trong phòng cách ly đặc biệt của bệnh viện, các bác sĩ và y tá khi vào phòng tôi họ đều mang khẩu trang và vào rất là vội để đi ra ngay giống như họ sợ bị lây bệnh từ tôi. Tuyệt nhiên không ai nói cho tôi biết là họ **nghĩ** tôi bị bệnh gì mà chỉ nói là tôi bị pneumonia là viêm phổi. Bệnh viêm phổi là bệnh thường gây ra bởi hiện tượng nhiễm trùng do virus hoặc vi khuẩn.

Họ tiếp tục lấy máu từ trong người tôi đem đi thí nghiệm, thậm chí họ kêu tôi khạc máu vào một hộp nhỏ để đem đi thí nghiệm. Và một chuyện rất là buồn cười và tủi thân, đó là y tá không dám đến gần tôi, họ thấy trên giường bệnh tôi ngồi có túi để tôi ói vào khi đó đã đầy rồi họ kêu chồng tôi vớt vào thùng rác, và trên tay tôi còn đeo số hiệu của phòng cấp cứu thay vì y tá lấy ra và thay cái khác vào thì bà ta sai tôi tự lấy ra, nói xong bà chạy ra khỏi phòng liền.

Tôi và chồng tôi ngỡ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong người tôi mà chỉ biết là mình đang bị cách ly trong bệnh viện.

Trong lòng lo lắng quá là lo lắng. Tôi ngồi nhắm mắt và định tâm, cố gắng kềm cơn ho không cho phát ra, bởi vì nếu ho là máu lại ộc ra. Lúc đó tôi nhớ một phương cách thực hành trong lúc khó khăn, lo sợ để tự mình tìm sự bình tĩnh an ổn tinh thần là cầu nguyện.

Và tôi cầu nguyện Trời, Phật, Chư Thiên phù hộ cho con tai qua nạn khỏi và bệnh tật được tiêu trừ"

Đến 10 giờ y tá mang thức ăn sáng cho tôi. Suốt ngày qua cho đến lúc này tôi đã ho ra máu liên tiếp, mất máu rất nhiều, rồi phần đời nên tôi đã ăn thức ăn bệnh viện rất ngon, sau khi ăn xong tôi lại ngồi nhắm mắt và cầu nguyện tiếp.

Khoảng 11 giờ bác sĩ về phổi đến phòng tôi cùng với một bà y tá, đều mang khẩu trang với vẻ mặt rất khẩn trương như có cái gì đó đang xảy ra. Sau câu chào hỏi thì ông cho biết là đã coi hồ sơ bệnh lý của tôi và biết là tôi đã ho ra máu. Thì ngay lúc đó tự nhiên bụng tôi đau quặn rất là đau, giống như tôi phải đi ngay vào phòng vệ sinh chứ không sẽ không kịp, cho nên tôi ra dấu cho bà y tá giúp đẩy bình IV đang tiếp nước biển vào người tôi theo tôi. Vừa vào tới phòng vệ sinh chưa kịp đóng cửa phòng thì từ trong người tôi xổ ra rất nhiều máu đen từ đường đại tiện trong khi đó máu trong miệng cũng ọc ra từng ọc, rất là dễ sợ. Bà y tá cuống quýt giúp tôi lau máu từ miệng, làm vệ sinh rồi đỡ tôi ra khỏi phòng vệ sinh. Vị bác sĩ nhìn tôi trong trạng thái máu vẫn ào ạt chảy ra từ miệng, ngay lúc đó ông dơ tay lên gỡ cái khẩu trang ra khỏi miệng ông và nói một cách rất quả quyết:

- "Tôi khẳng định rằng bà không mắc bệnh TB (TB là tên viết tắt của căn bệnh Tuberculosis tức là lao phổi), mà là bà bị bẻ một đường máu nào đó trong phổi hoặc cuống phổi. Tôi sẽ báo cho nhà thương biết là họ không cần cách ly bà nữa".

Ngay lúc đó bà y tá cũng gỡ cái khẩu trang của bà ra. Lúc đó tôi mới biết là các bác sĩ của bệnh viện đã định bệnh của tôi là lao phổi. Vậy mà họ không cho tôi biết. Ông bác sĩ nói tiếp: "Tình trạng của bà đang rất là nguy hiểm, bà đã mất rất nhiều máu trong gần 30 tiếng đồng hồ. Tôi đi báo cho các bác sĩ của bệnh viện. Chúng tôi phải làm việc ngay chứ không thể kéo dài nữa".

Ông đi rất nhanh ra khỏi phòng, khoảng 30 phút sau ông trở lại và nói:

- "Tôi đã nói với các bác sĩ nhà thương là bà cần làm gấp cuộc **phẫu** thuật tên là Bronchoscopy. Nhưng bà phải nhịn đói 8 tiếng không được ăn gì. Tôi được cho biết là bà đã ăn sáng rồi, như vậy cuộc **phẫu** thuật sẽ trở nên khó khăn vì khi gây tê mê bà sẽ bị ói hết thức ăn từ trong bao tử ra. Nhưng vì tình trạng khẩn cấp nguy hại tới tính mạng cho nên chúng tôi chấp nhận việc bà sẽ bị ói vì nó chỉ làm dơ cái máy móc của nhà thương thôi mà cứu được tánh mạng của bà nên nhà thương đã chấp nhận tiến hành cuộc **phẫu** thuật này".

Ông giải thích Bronchoscopy là gì, như sau: "Bronchoscopy là một dụng cụ y học tạm gọi là dụng cụ soi phế quản đi vào lồng phổi của bệnh nhân qua đường khí quản. Nó là một ống nhỏ hơn 1/2 inch và dài khoảng 2 feet. Được đưa vào qua miệng hoặc mũi của bệnh nhân và luồn xuống phổi. Qua đó chúng tôi có thể nhìn thấy vết đứt của đường máu ở nơi nào và từ đó chúng tôi sẽ chặn lại không cho máu chảy ra tiếp".

Và ông nói tiếp:

- Bây giờ bà nằm nghỉ chờ tôi đi chuẩn bị máy, cuộc **phẫu** thuật sẽ bắt đầu lúc 2 giờ.

Lúc bảy giờ là 12:00 trưa. Tôi có phần yên tâm và bớt đi sự lo lắng. Tuy nhiên, tôi vẫn nhắm mắt định tâm và tiếp tục cầu nguyện.

Đến 1:45 thì y tá đẩy tôi xuống phòng **phẫu** thuật để chuẩn bị cho việc **phẫu** thuật. Họ để tôi nằm trên bàn **phẫu** thuật. Bên tay phải của tôi là một màn hình lớn, nó giống như một cái màn ảnh của computer, phía đầu tôi là cái cần có gắn bộ phận của máy Bronchoscopy. Đầu tiên họ bơm vào 2 bên mũi và cổ họng tôi mỗi nơi 3 mũi thuốc tê, là loại thuốc nước làm tê cứng hai bên mũi và cổ họng tôi, tôi bắt đầu cảm thấy như muốn ngủ và sau đó thì tôi không còn biết gì nữa.

Tôi tỉnh **dậy** khi nghe tiếng gọi của vị bác sĩ:

- Mrs Nguyễn

Vị bác sĩ thấy tôi mở mắt nên nói tiếp:

- Chúng tôi dùng máy bronchoscopy đưa vào lồng ngực của bà và đã thấy nơi máu phun ra nhưng vì máu phun ra nhiều quá và nó lại nằm sâu bên trong lồng phổi nên không thể hàn vết nứt được. Do vậy, tôi đã tạm thời chặn nơi đó lại. Bây giờ chúng tôi sẽ dùng thêm một phương pháp **phẫu** thuật khác để tìm vết nứt và hàn nó lại, phương pháp này gọi là Embolization hay còn gọi là Pulmonary angiography. Pulmonary angiography là một dụng cụ y học khác dùng để tìm kiếm các động mạch trong phổi khi có dấu hiệu ra máu trong phổi. Dụng cụ này với x-rays và một loại thuốc nhuộm màu đặc biệt để có thể nhìn thấy bên trong động mạch.

Trên cơ thể của bệnh nhân, thường xuyên nhất là cánh tay hoặc ở háng. Trường hợp của tôi, bác sĩ dùng ống thông từ nơi háng cắt nhỏ trong một tĩnh mạch và chèn ống thông vào đó rồi đi xuyên qua các tĩnh mạch và cẩn thận di chuyển lên và thông qua các buồng tim bên phải và vào động mạch phổi, dẫn đến phổi. Bác sĩ nhìn thấy hình ảnh qua quang tuyến x-ray trực tiếp của buồng phổi trên một màn hình computer, và sử dụng chúng như một bản hướng dẫn.

Một khi ống thông đi qua, thuốc nhuộm được tiêm vào ống thông. Hình ảnh X-ray được thực hiện rõ ràng thuốc nhuộm di chuyển qua các động mạch của phổi. Các thuốc nhuộm giúp phát

hiện nơi có dòng máu bị đứt và ở đó bác sĩ sẽ hàn vết nứt đó lại, máu sẽ được ngăn lại không cho chảy ra nữa.

Cuộc **phẫu** thuật kéo dài 45 phút. Tôi được làm cho ngủ trong suốt thời gian **phẫu** thuật cho đến khi bác sĩ gọi tôi và cho tôi biết cuộc phẫu thuật xong với kết quả khả quan, tôi sẽ không còn bị ho ra máu nữa.

Vị bác sĩ Pulmonary angiography cho tôi biết vết mạch máu bị đứt nằm phía phổi bên trái của tôi, ngay dưới vú bên trái nằm ngay nơi cách nay 10 năm tôi bị breast cancer và là nơi tôi đã phải chịu hơn 30 lần radiation để diệt các mầm mống cancer nếu còn sót lại. Do vậy các mạch máu nơi đó bị yếu hơn các nơi khác trong thân thể của tôi. Và do tôi bị cao áp huyết mặc dù tôi uống thuốc tây về áp huyết thường xuyên nhưng vì tôi dùng các loại herbs mà tôi không biết rõ phản ứng phụ của nó ra sao cho nên đã làm tăng áp huyết, một khi áp huyết bị tăng thì máu phải kiếm đường bung ra thì dĩ nhiên nơi nào mạch máu yếu nhất thì nơi đó bị bung ra. Đó là lý do bác sĩ cho tôi biết tôi bị đứt mạch máu ở phổi.

Tôi thật là xúc động và chân thành cảm ơn vị bác sĩ phổi bronchoscopy và bác sĩ **phẫu** thuật Pulmonary angiography cùng với các y tá trong hai ca **phẫu** thuật đã tận tình giúp và cứu mạng tôi thoát khỏi cơn nguy hiểm này.

Cũng như sự lo lắng, chăm sóc tôi trong cơn hoạn nạn với đầy sự thương yêu của ông xã và 4 người con trai của tôi đã không ngại mệt nhọc mà ở cạnh tôi suốt thời gian tôi ở bệnh viện quên ăn quên ngủ chỉ một lòng lo lắng cho tôi.

Cuối cùng tôi luôn nhớ lời các con tôi nói khi đón tôi về nhà: "Mom, no more herbs please!!!" ...

Minh Hạnh.

Chuyển Đến: TẠP CHÍ DÂN VĂN
DANVAN MAGAZINE
Email: danvanmagazin@gmail.com

www.vietnamvanhien.org



VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info



TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11500 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC